

Publicerad 2005-11-01 00:04 av candela

bara tankar i förvirring om känslor i efterhand

deras världar, mina luftslott -och felkonstruktionen

Manipuleras av egna tankar och far igenom en trollbindande farlig förbindelseled genom återverkan på mig själv. innan jag faller ljudlöst in i en dimma av förtvivlan, där jag inte kan se något annat än kognitiva modeller som jag själv skapat för att virr-varret i min hjärna gjorde så ont, med alla gränssytor att de var tvungna att organiseras innan de var gripbara. Sedan var dom det, men bara det. Det fanns bara en skada av en reflexion som hann gå alldeles för långt. Som sakta blev en grundläggande fasad för att skydda sig mot omvärlden och klara av förfrågningarna. Stå upp mot ljuset som kastas åt en i den hela tiden rörliga strålkastaren. Jag ville fånga deras blickar, deras uppmärksamhet. Visa min förtvivlan av ensamheten i institutionens grepp där jag fångades in i en resa genom min utveckling, som formade mina löften ända fram till idag. Mina kognitiva modeller lärde sig styra strålkastarljuset, organisationen gjorde det gripbart, men det var det andra –det som inte har fack, eller ytor, men som finns ändå. Jag hade lagt undan det i en låda för senare bruk. Kompromissen med mig själv var att fortsätta fram -för det fanns inga hinder, bara möjligheter som man sa till mig. Jag lever deras drömmar och skolas i deras världar. Men till slut fanns det ingen plats, och jag ställde lådan med saker för framtida bruk i ett lager där jag inte kunde nå det. För att få det att falla i glömska skapade jag nya världar och nya betraktare. Fantiserade om den eskalerande lyckan som jag visste var mitt öde. Förutsättningarna är de bästa. Men livet spelade mig spratt, och oförutsedda händelser ifrågasatte hela existensen, dess fullkomliga hänsynslöshet skakade mig -mina system blev sårbara. Förbindelseleder till det ständigt återkommande -icke existerande började ändå kräla sig in i mitt medvetande och mina nerver, genom alla synonymmer till den aktiva händelsen, och påminde mig om något i ett gränsland jag besökt för länge sedan. Jag kunde inte fly längre, alla dörrar hade öppnats på en gång, innehållet hade flutit ut och min egen hjärna hade bedragit mig och överlistat hela min byråkratiska apparat för att visa mig den osynliga verkligheten jag valt att inte leva i. Jag visste inte hur man levde -kontrollen var det enda jag hade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren candela med Poeter.se id #5257 innehar upphovsrätten